

Pisica de Dâmbovița

Pentru cetățeanul-alegător, copleșit în acest început de an de atâtea griji și nevoi, spectacolul de la Palatul din Dealul Spirii, de care duhul lui Ceaușescu pare a nu se fi despărțit încă, are în el ceva grotesc. Nu prin faptul în sine că se discută despre legalitatea gestului lui Virgil Măgureanu de a-și fi publicat în presă propriul dosar de „rezident” al fostei Securități. Comisia parlamentară de specialitate are și dreptul, și obligația să-l audieze pe directorul SRI și pe oricine crede ea de cuviință pentru a lămuri lucrurile și a trage concluziile care se impun. Altceva contrariază, și anume, voluptatea cu care diverse personalități ale senei politice se dau în spectacol, deturnând atenția nu numai de la frământările reale ale oamenilor, ci și de la ceea ce este esențial **în acest caz**.

Pentru că, dincolo de aspectele controversate cu privire la activitatea dlui Măgureanu de acum mai bine de 30 de ani, ca și de implicațiile tănuirii acestui episod, de presupusul abuz în manevrarea propriului dosar – lucruri pe care le va clarifica amintita comisie prin raportarea lor la lege –, cei implicați în numerele de prestidigitație de la Palatul Parlamentului se fac a nu vedea că ceva e putred în toată afacerea: scoaterea de la garaj și **repunerea pe șine a mașinăriei șantajului**. Mașinăria nu e o invenție românească. Ea a fost doar perfecționată aici după exemplul înaintat de la Răsărit și a funcționat cu toți cail-putere timp de decenii, ajungându-se până la situația „ideală” pentru regim în care oamenii ajunseseră să se teamă și de umbra lor. Erau șantajați cei care „au făcut politică”, familiile celor închiși și ale celor trimiși la canal, fiii de chiaburi și fiii de popi, cei ce aveau rude în străinătate sau cei care aveau ocazional legături cu străinii, protestanții, baptiștii, transcendentalii... Cât privește informatorii Securității, este știut că în mod voit numărul lor a fost exagerat tocmai pentru a induce un sentiment general de teamă din cauza supravegherii fiecărei mișcări – în birou, pe stradă, la restaurant, pe scara blocului și chiar în familie. Pesemne că lucrătorii de Securitate aveau chiar un fel de plan de racolare, fie și strict formală, cei mai zeloși intrând într-un fel de întrecere socialistă pentru a se evidenția cine are mai mulți oameni de legătură. Scopul era în primul rând al extinderii angrenajului, pentru a ține sub control întreaga țară. S-a spus că, la Revoluție, timp de câteva zile, în casele conspirative au duduie sobele sub asaltul flăcărilor care au mistuit nenumărate documente considerate compromițătoare pentru Securitate. Ca prin minune, au scăpat atunci de vâlvătaie dosarele tuturor celor ce prezentau interes pentru evoluția ulterioară a României.

Așa a început arătarea pisicii. La început zgomotos, cu tam-tamul de rigoare în presă, apoi mai discret, în funcție, evident, de poziția celui în cauză și a avantajelor pe care respectivul le-ar putea oferi. În ciuda unor voci ce au cerut un adevărat **proces al comunismului**, care ar fi rezolvat definitiv și gradul de vinovăție al celor ce au făcut parte sau au colaborat cu aparatul de represiune, acesta n-a avut loc. Nu s-a dorit un asemenea proces. Așa se face că adevărații torționari, cei ce au trimis mii de oameni în temnițe și au pe conștiință dramele a nenumărate familii, au fost lăsați în pace. Parte din ei au trecut deja în lumea umbrelor, parte ne sfidează plimbându-și câinii la Șosea.

Un proces al comunismului ar fi stabilit, bineînțeles, și răspunderile Securității ceaușiste. Numai că aceste răspunderi n-ar fi putut fi privite separat de cele ale forței politice conducătoare, adică ale partidului comunist. Doar nu este o noutate că de la Drăghici încoace Securitatea e fost pusă totalmente sub controlul partidului. Probabil că foștii componenți ai lotului CPEx, eliberați unul câte unul ba pentru tulburări digestive, ba pentru furuncule sau claustrofobie, mustăcesc urmărind amuzați tot acest circ. Pe ei, care au creat acest angrenaj al șantajului, pe ei, care l-au dus la perfecțiune și au profitat din plin de acesta, pentru a se menține la putere, nu-i întreabă nimeni nimic. Cum nu-i întreabă nici pe foștii lor colegi din eșaloanele de mai jos, de prin CC sau alte structuri ale partidului, instalați după '89 în funcții mari și care acum fac pe mortu' în păpușoi.

Spectacolul este grotesc, pentru că tot exhibiționismul acesta cu dosarele nu mai interesează pe nimeni în afara celor angajați în lupta pentru putere. Și cum lupta e mai complexă – și industria șantajului s-a diversificat. Au fost întocmite din '90 încoace nenumărate dosare de alt tip – despre abuzuri și escrocherii de tot felul, în care sunt implicate nume simandicoase de pe firmamentul vieții politice românești. Unele dintre ele au fost fluturate la alegerile trecute, altele noi vor fi scoase din seifuri pe măsură ce se apropie cele două runde de alegeri din acest an. Curios lucru, nimeni n-a ajuns după gratii. Și nici nu va ajunge, pentru că scopul a fost atins doar prin arătarea pisicii. Astfel, demnitarul cu înaltă funcție care și-a luat drept consilier pe fostul său om de legătură de la Securitate va fi, în continuare, la mâna acestuia, iar liderul de partid băgat anterior în afaceri dubioase va sta cu sufletul la gură să vadă ce amănunte compromițătoare vor mai fi date în vileag, în vreme ce alegătorul va privi năucit, ca la celebra scenă din filmul „Șapte păcate”, în care toți dau în toți.

Iată o temă de reflecție pentru Parlamentul României. Poate că după ce se va face lumină în „cazul Măgureanu”, distinșii parlamentari se vor întreba și ce ar trebui făcut pentru ca viața politică românească să intre, în sfârșit, în albia normalității.

*Dumitru Tinu, „Pisica de Dâmbovița”,
Adevărul din ziua de joi, 11 ianuarie 1996, pagina 1, nr. 1763/11.01.1996.*

Demisia din Europa

Miercuri-seară, agențiile de presă și-au întrerupt fluxul obișnuit al buletinelor informative pentru a transmite o știre-bombă – premierul polonez Jozef Oleksy și-a dat demisia după ce, în aceeași zi, procuratura militară din Varșovia anunțase deschiderea unei anchete oficiale în baza acuzației de spionaj în favoarea Moscovei, formulată împotriva înaltului demnitar. Oleksy și-a motivat gestul printr-o frază pe cât de lapidară, pe atât de semnificativă: „Din rațiuni de stat, m-am decis să mă retrag din fruntea guvernului”. Pentru polonezi, explicația fostului premier este insuficientă. Ei vor aștepta cu sufletul la gură rezultatele anchetei. Pentru noi, cuvintele lui Oleksy, indiferent de concluziile la care va ajunge procuratura poloneză, au cu totul altă rezonanță. Firescul ne apare șocant de nefiresc. Cum adică, așa, pur și simplu, se retrage? Renunță la o funcție atât de înaltă și la toate privilegiile aferente – vila (?), limuzina cu girofar, escorta etc.? Unde s-a mai pomenit așa ceva? De pomenit s-a mai pomenit și se pomenește mereu pe alte meridiane. În Italia, de pildă, demisii de acest fel au loc de câteva ori pe an. Și Willy Claes, fostul secretar general al NATO, n-a ezitat să-și prezinte demisia dintr-o funcție chiar ceva mai de invidiat. În schimb, la noi, pe malurile Dâmboviței, este de neconceput o demisie. Cu o singură excepție, cea a regretatului Ioan Aurel Stoica, niciun demnitar român, indiferent în ce situație grea – sau penibilă – s-a aflat la un moment dat, n-a considerat că demisia ar fi o posibilă ieșire onorabilă din scenă, dacă nu, în anumite situații, chiar ultimul gest de demnitate.

Cel mai recent exemplu este cel al fostului ministru al comerțului, Petru Crișan. Dovedit – nu numai de noi, ci în primul rând de o instituție specializată a statului, cum este Curtea de Conturi – ca fiind vinovat de concurență neloială față de ministerul pe care-l conducea prin cele 16 firme ale sale (în 7 din ele era președinte sau membru în consiliile de administrație) având ca obiect de activitate taman import-exportul. Mai mult decât atât, Curtea de Conturi dovedește cu acte-n regulă că respectivul a făcut uz de fals pentru a prelua o întreprindere de stat schimbându-i doar firma de la intrare. Adică, furt în toată regula. Scandalul stârnit nu l-a deranjat câtuși de puțin pe neonorabilul. Abia într-un târziu, când PDSR-ul și-a dat seama că riscă să piardă și bruma de încredere pe care o mai are, i s-a pus în vedere că ar fi frumos să se retragă. Dar el nu și nu! Abia la jumătatea lunii ianuarie, după două luni de la descoperirea abuzului și ilegalităților, Petru Crișan a fost schimbat. Nu prin destituire și deferire Justiției, cum era normal, ci prin... remaniere guvernamentală. Cu ceremonialul de rigoare, cu strângeri de mână și mângâieri pe creștet chiar din partea garantului respectării legilor țării, președintele Iliescu.

Nici PDSR-ul, nici prim-ministrul și nici măcar președintele țării nu s-au arătat în acest caz frământați de încălcarea flagrantă a legii, nu i-a deranjat că un ministru care confundă ministerul pe care-l conduce cu un SRL personal n-are ce căuta în guvern, ei au fost preocupați exclusiv de mușamalizarea cazului. Deși, credem noi, înlăturarea acestuia ar fi oferit prilejul domnului Iliescu să dovedească poporului că dojenile sale periodice la adresa celor corupți nu sunt niște vorbe-n vânt, iar PDSR-ului primul exemplu după conferința națională că rezoluția anticorupție nu este o lozincă demagogică, ei au preferat spectacolul

grotesc de la Cotroceni, cu rostiri de jurăminte încălcate apoi fără jenă și fără teamă de Dumnezeu. Dl Năstase vorbea de o posibilă demisie ca „formula cea mai elegantă”, dl Văcăroiu era nevoit să recunoască faptul că „unele lucruri spuse de ministru nu se prea potrivesc”, iar dl Iliescu, emoționat la despărțirea de protejatul său, admitea că „lucrurile puteau fi evitate”, pentru că din analizele făcute a înțeles că „nu a comis niciun fel de ilegalități”... De aceea au și hotărât cei ce dețin vremelnicele cârma țării să facă „o împrăștiare necesară” a guvernului, să-i imprime un „impuls” și alte bazaconii menite să arunce praf în ochii holbați de uimire ai cetățenilor țării.

Pesemne că domniile lor chiar ne cred pe toți proști dacă își închipuie că a fost înghițită această mascaradă. Am contrapus acest exemplu celui din Polonia, deși situațiile sunt diferite, pentru a arăta de ce percepția străinătății despre România este adesea nefavorabilă. Dincolo de performanțele pe linia reformei și a economiei de piață, unde fatalmente nu puteam să devansăm acele țări est-europene care au început reformele cu mult înainte de '89, nu există nicio scuză pentru bălăcirea în noroiul imoralității și al corupției. Astfel vom înțelege, poate, de ce polonezii și alții din zonă sunt considerați virtuali câștigători în cursa din Europa.

*Dumitru Tinu, „Demisia din Europa”,
Adevărul din ziua de vineri, 26 ianuarie 1996, pagina 1, nr. 1776/26.01.1996.*

Scufița Roșie în varianta Strasbourg

Năucitoare perseverența lobby-ului iredentist din cadrul Adunării Parlamentare a Consiliului Europei în a menține în atenția publică Recomandarea 1201! Când se credea că nimeni nu-și mai amintește de acest document, care nu este mai mult decât o arată numele său – **recomandare** –, Comitetul pentru drepturile omului a venit să tulbure din nou apele cu un raport avându-l ca autor pe socialistul german Rudolf Bindig despre „Drepturile minorităților naționale”, în centrul căruia se află o analiză a Recomandării 1201. Analiză menită să convingă că dracul nu este atât de negru. Chiar dacă respectiva „recomandare” recunoaște **drepturi colective pentru minorități** – idee respinsă de șefii de stat ai țărilor participante la conferința de la Viena și de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei – și admite posibilitatea unor **enclavizări etnice**, ceea ce constituie un atentat la integritatea teritorială a statelor în cauză, dl Bindig anunță o descoperire de ultimă oră în textul incriminat, de natură, zice el, să spulbere suspiciunile. Raportul susține că, mai la vale, Recomandarea 1201 îi lasă totuși statului posibilitatea să aleagă dacă enclavizarea visată de minoritățile maghiare – pentru că până la urmă pentru ele a fost făcută această recomandare – se va numi „**administrație locală corespunzătoare**”, „**administrație autonomă corespunzătoare**” sau zonă cu „**statut special**”. Chestie de gust! Statul n-are decât să-și aleagă formularea care-i place pentru teritoriile smulse autorității sale.

Trebuie recunoscut că ungurii au o capacitate de repliere fantastică. Din cele o mie și câteva sute de recomandări ale Consiliului Europei, niciuna n-a fost frecată atâta prin diversele comitete și comisii, doar-doar va fi impusă statelor membre. Toată lumea înțelege că neamțul Binfig nu se gândește la enclavizarea Berlinului în zonele locuite de turci, cum nici suedezul Jansson n-are în vedere autonomizarea suedezilor din Finlanda, ca să nu mai vorbim de faptul că francezului Simonet nici prin gând nu-i trece maghrebizarea unor cartiere din Marsilia sau Paris. Ungurii sunt cei care le asigură o pâine (bună pâine!) la Strasbourg tot insistând cu actualizarea Recomandării 1201. Șiretlicul este atât de străveziu, încât pare inspirat din cunoscuta poveste bună de adormit copiii preșcolari „Scufița Roșie”. Adică, ce și-a zis lupul cu numărul marcat pe ureche 1201, după ce ni s-a arătat de după copac așa hulpav cum este? Hai să se îmbrace în hainele bunicuței! Numai că și copiii știu de ce falsa bunică are urechile așa de mari, dinții așa de ascuțiți și mai ales labele așa de lungi...

Am mai spus-o și cu alt prilej: ceea ce urmărește Budapesta prin lobby-ul său la Strasbourg în favoarea Recomandării 1201 este impunerea acesteia ca document obligatoriu fie și numai pentru simpla lui mențiune în tratatele bilaterale. Restul știu ei ce trebuie făcut pentru a hărțui apoi prin „monitorizare” statele membre ale Consiliului Europei pe teritoriul cărora există minorități maghiare. Exemplul tratatului ungaro-slovac este cât se poate de elocvent în acest sens. Se știe câte asigurări a dat atunci guvernul ungar Slovaciei cum că 1201 nu înseamnă nici drepturi colective și nici autonomie pe criterii etnice. Dornic să meargă la Paris, braț la braț cu Gyula Horn, la planificata conferință pentru stabilitate în Europa, premierul slovac Meciar s-a lăsat păcălit de vocea mieroasă a lupului îmbrăcat în cămașa de

noapte a bunicuței, iar acum nu mai poate nimeri ieșirea. Noroc că parlamentul de la Bratislava s-a dezmeticit mai repede și n-a ratificat tratatul.

Din această poveste cu Scufița Roșie în variantă strasburgheză, diplomația română ar trebui să tragă toate învățămintele. Degeaba încearcă Adrian Severin – despre care nu știu ale cui interese le slujește la Strasbourg – să ne convingă că Recomandarea 1201 n-ar putea duce la enclavizări și secesiune, pentru că, vezi doamne, statul n-ar fi obligat să pună în aplicare toate prevederile acesteia. S-o spună lui Frunda, nu nouă. Cel puțin reprezentantul UDMR la Consiliul Europei era tranșant: maghiarii sunt minoritari datorită modificării frontierelor! Aici este cauza tuturor relelor. De aceea dl Frunda declară deschis că minoritățile „trebuie să lupte pentru păstrarea identității lor naționale, împotriva diferitelor forme de asimilare și discriminare etnică”. Dacă acuzațiile absurde de discriminare sunt bine cunoscute, chestiunea asimilării etnice invocate de reprezentantul udermerist ne duce cu gândul la colegul său de partid Katona Adam, cu a sa teorie despre purificarea minorității maghiare pe criterii etnice. Purificare ce nu poate fi asigurată, firește, decât în cazul unor „autonomii (...) corespunzătoare”, cum le zice în Recomandarea 1201. E limpede, nu?

*Dumitru Tinu, „Scufița Roșie în varianta Strasbourg”,
Adevărul din zilele de sâmbătă-duminică, 27-28 ianuarie 1996, pagina 1,
nr. 1777/27-28.01.1996.*

Tango la Cotroceni

Uite Turicu, nu e Turicu! Pe parcursul a vreo două ore, ministrul peunerist al comunicațiilor a trecut miercuri de câteva ori pragul cabinetului înainte și înapoi, ba ca demnitar, ba ca simplu cetățean. Ca-n secvențele de televiziune în care operatori poznași vor să amplifice efectele comice din unele scene memorabile: un șut bine plasat de o soție celebră care-și surprinde soțul cu amanta în pat, o bătaie în parlamentul taiwanez, un fotbalist căruia îi cad chiloții în mijlocul terenului ș.a.m.d. Numai că operatorul de la Cotroceni autor al acestei scenete de doi bani, pe nume Traian Chebeleu, n-a avut niciun haz în comunicatele sale privind revocarea revocării... revocate, singurul efect la marele public fiind acela de buimăceală. Este ca și cum ar fi intrat pe teren după ce arbitrul a fluierat 11 metri, iar lovitura s-a și executat, anunțând că de fapt a fluierat nu arbitrul, ci careva din tribună. Pentru a nu-l nedreptăți prea tare și manifestând înțelegerea necesară pentru rolul ingrat ce i-a revenit în această mascaradă, trebuie să precizăm că noi n-am crezut vreo clipă că lui i se datorează această gafă monumentală. Este doar prețul pe care-l plătește pentru poziția ocupată în ierarhia cotrocenistă, cu toate avantajele văzute și nevăzute ce i le asigură. Iliescu este cel ce a creat încurcătura. Mai întâi, l-au convins cei doi președinți ai PDSR că Turicu trebuie schimbat. Și el a recunoscut că au dreptate. Apoi, a venit Văcăroiu. Și el avea dreptate, ceea ce l-a făcut pe președinte să-i dea lumină verde pentru a lua decizia în ședință la guvern. Numai că miercuri-seara au venit la Cotroceni reprezentanții conducerii PUNR, care au acuzat Delegația Permanentă a PDSR că ar fi devenit CPEX al fostului PCR, care ia decizii fără să se consulte cu aliatul peunerist. Asemeni rabinului înțelept, președintele a chibzuit ce-a chibzuit și le-a dat și lor dreptate... Dacă l-am întreba ca în amintita anecdotă „și, totuși, cum e posibil ca și unii, și alții să aibă dreptate?”, probabil că ne-ar răspunde hâtru, ca un rabin: și voi aveți dreptate!

Dincolo de anecdotică acestui episod, avem în față încă un exemplu al contradicției, atât de caracteristicile președintelui, dintre interesele generale ale țării, pe care domnia sa spune că le apără, și interesele de grup, care-i dictează o atitudine de compromis și de abdicare de la principii. Pasul de tango pe care l-a făcut în jurul căruia s-a făcut atâta tevdatură este absolut insipid. Dacă va fi sau nu el ministru la Comunicații n-are nicio importanță pentru țară: nu face nici bine, nici rău. Lucrurile nu s-au schimbat și n-aveau cum să se schimbe după înlăturarea (tot din calcule politicianiste) a unui specialist cum este Andrei Chirică. Poate, în rău, în niciun caz în bine. Numirea lui Turicu s-a făcut doar pentru că PUNR-ul cerea acest post (plus cel de la Agricultură) în schimbul sprijinului său în parlament. Era frăția cu dracu', după expresia președintelui. Nu pentru trecerea punții, ea fusese trecută fără dificultate, ci pentru menținerea cât mai mult pe malul Puterii. Frățietățile de acest tip, cum s-au văzut, n-au cum să dureze. Vrea sau nu vrea dl Iliescu, căruța PDSR-PUNR tot se rupe. Lupta în Ardeal va fi pe viață și pe moarte, în timpul campaniei electorale. O atestă acuzațiile cu care se gratulează reciproc cele două formații politice.

Șovăiala președintelui ar fi fost de înțeles, poate, dacă în joc erau interesele țării. Dacă de o asemenea decizie depindeau, de pildă, șansele României de integrare în structurile

euro-atlantice. Dar domnia sa n-a prea ținut seama nici când aceste șanse erau puse sub semnul întrebării de alianța cu forțele extremiste. Or, așa?! Admițând chiar că ar fi existat un mare interes de partid pentru amânarea cu câteva săptămâni a rupturii, președintele trebuia, credem noi, să rămână consecvent cu propria decizie. Cu riscul de a fi greșit; pentru că nu era o greșeală capitală, consecințele ei neavând nimic de a face cu interesele țării. Poate cel mult cu interesele dlui Văcăroiu de a nu mai trece prin emoțiile unui vot de neîncredere în parlament. Șocantă, dar nu surprinzătoare, atitudinea președintelui Iliescu în acest caz aruncă lumină asupra nivelului derizoriu al climatului politic general. Nici n-ar putea fi altfel, în condițiile în care alianțele politice n-au nimic în comun cu afinitățile de doctrină sau de program, când ceea ce îi mână în luptă, umăr la umăr, pe unii politicieni sunt doar interese conjuncturale, când Puterea n-are alt punct de atracție decât privilegiile clientelare, iar Opoziția nu urmărește decât conservarea băncilor călduțe în parlament.

*Dumitru Tinu, „Tango la Cotroceni”,
Adevărul din ziua de vineri, 2 februarie 1996, pagina 1, nr. 1782/2.02.1996.*

Un președinte pentru Casa Albă

Intrarea pe pista competițională pentru ocuparea fotoliului de la Cotroceni a domnului Petre Roman reprezintă în sine un eveniment. Partidul Democrat a pregătit minuțios acest moment, șeful campaniei electorale, Adrian Severin, decontându-și abia acum o parte din banii cheltuiți odinioară în America pentru așa-zisul lobby în favoarea României. De acolo de peste Ocean i-a venit probabil și ideea de a-l lansa în cursă pe dl Roman pe fondul unui show organizat sâmbătă, într-una dintre sălile complexului expozițional din Piața Presei, în prezența a circa 1.000 de simpatizanți, cu stegulețe, baloane colorate, portrete ale candidatului, cu muzici două. Au lipsit doar majoretele și vestitele pălăriuțe din pai, ca spectacolul să fie sută la sută american. Chiar și discursul dlui Roman are ceva din stilul direct, inconfundabil, al competitorilor pentru Casa Albă. Iar aceasta nu poate să nu placă românilor, oricâte alte lucruri i-ar deosebi de americani.

Prezentarea candidaturii președintelui PD nu reprezintă o surpriză. Ea era de multă vreme previzibilă. Conducerea partidului a așteptat însă un moment prielnic, care nu putea surveni decât după realizarea alianței cu PSDR-ul dlui Cunescu în cadrul Uniunii Social Democrat. Ceea ce ar fi de natură să-i confere candidatului un plus de legitimitate în aspirația sa „de a deveni primul președinte social-democrat al României”. Programul schițat în primul său discurs electoral are și o căzută tentă social-democrată. Cuvântul-cheie al mesajului său către popor este „sărăcie”. El știe „cât amar de sărăcie s-a adunat în casele oamenilor”, că nu cu vorbe se hrănesc oamenii, ci cu pâine, că nu de propagandă au ei nevoie, ci de locuri de muncă. Și mai știe ceva: care sunt „soluțiile adevărate” pentru a scoate țara din sărăcie. Imaginându-și, pesemne, cum se vor scărpinga în cap neîncrezători la chestiunea cu „soluțiile” Moromeții lui Preda sau muncitorii de la IMGB, dl Roman le reamintește că pe vremea cât a avut frâiele puterii a reușit – atât cât a fost lăsat s-o facă – să mențină economia și nivelul de trai pe picioare, făcând posibilă reforma. Numai că, știm cu toții, picioarele erau prea slăbănoage și totul s-a prăbușit. Nici reformă, nici bunăstare pentru toți. Oricum, trebuie recunoscut că discursul este de impact la marele public. Atrag atenția sinceritatea celor afirmate („unde este rău acum nu se poate face imediat bine, dar se poate face, în mod sigur, dreptate”), tonul decis, apropierea de frământările oamenilor. O apropiere din postura, evident mai comodă, a celui din opoziție. Dintr-o atentă studiere a sensibilității populare, candidatul PD își afirmă fără rezerve sprijinul față de biserică și armată, cele două instituții aflate în toate sondajele de opinie în topul încrederii românilor.

Laitmotivul acestui prim discurs electoral al dlui Roman este că el dorește să fie un președinte care să reprezinte nu trecutul, ci viitorul. Aluzia este clară, cel ce reprezintă trecutul nu este altul decât fostul său tutore politic, dl Ion Iliescu, de care s-a lepădat înainte de al doilea cântat al cocoșului, respectiv al doilea scrutin legislativ din 1992. Lăsând la o parte zicerea în sine – amendabilă fie și prin faptul că liderul PD nu este chiar așa de rupt de trecut precum vrea să pară –, este vorba de prima salvă trasă spre Cotroceni. O salvă de avertisment pentru actualul președinte, care va trebui să accepte că vom avea o campanie dură și că domnia sa nu va mai putea să stea în foișorul de pe câmpul de luptă cu binoclul la

ochi, așteptând doar să i se comunice victoria. Mai direct spus, de ce i-a fost teamă nu va scăpa. Petre Roman nu este nici Rațiu, nici Câmpeanu și nu se poate compara nici cu Emil Constantinescu, Funar, Caius Dragomir sau Druc. Candidatul PD a cunoscut mărirea și a gustat din cupa amară a înfrângerii. A învățat să câștige și a învățat să piardă. Trecerea timpului a estompat parte din greșelile și abuzurile săvârșite, accentuând în schimb nedreptatea schimbării sale prin brutala intervenție a minerilor.

Dl Iliescu știe toate acestea. Nu degeaba de aproape un an de zile se efectuează, la comandă, sondaje de opinie cu caracter confidențial, interesând în mod special evoluția popularității lui Petre Roman. Ar fi grav pentru președinte dacă ar minimiza rezultatele acestor sondaje și și-ar pleca în continuare urechea la corul de lingușeli pe care-l alcătuiesc unii din anturajul său, fără a conștientiza că trebuie să-și schimbe discursul dacă vrea să câștige alegerile. Pentru că, despărțindu-se de Roman, dl Iliescu a trebuit să preia singur povara nemulțumirilor populare. În plus, el este paratrăsnetul pentru toate scandalurile de corupție în care este implicat PDSR-ul. Și e clar că pentru partidul de guvernământ este de neimaginat în acest an electoral o politică economică pe linia restructurării, capabilă să pună capăt inflației, crizei resurselor financiare, principala sa preocupare fiind adoptarea unor măsuri populiste, care să-i aducă voturi, cu toate consecințele dezastruoase ce decurg din aceasta. Or, președintele are de optat între interesele conjuncturale ale PDSR și interesele pe termen lung ale țării.

Intrarea în competiția electorală a dlui Roman modifică aritmetica în spațiul opoziției. Nu este exclus ca în turul al doilea al prezidențialelor adunarea voturilor să se facă pe orizontală, Convenția Democratică fiind nevoită, așa cum a declarat dl Ion Diaconescu, să-l sprijine pe liderul PD. Evident, toate aceste calcule rămân sub semnul provizoratului, timpul ce ne desparte de alegeri putând să mai ofere surprize.

*Dumitru Tinu, „Un președinte pentru Casa Albă”,
Adevărul din ziua de luni, 5 februarie 1996, pagina 1, nr. 1784/5.02.1996.*

Bombă la Poliție

Gestul generalului Pitulescu de a ieși la tribună pentru a spune lucrurilor pe nume poate fi comparat ca magnitudine doar cu cel al lui Constantin Pârvulescu, la congresul al XII-lea al partidului comunist. Cutremurul generat de o asemenea ieșire în scenă n-a constat – atunci, ca și acum – în dezvăluirile propriu-zise. Cine nu știa, în 1979, că toată mascarada congresului fusese regizată de cuplul ceaușist pentru anihilarea oricărei speranțe de schimbare? Da, dar acest lucru era spus de cineva din interior, de unul dintre fondatorii partidului. Așa cum toată lumea știe că țara a ajuns la mâna unor bande de tip mafiot care controlează totul, infiltrându-se, prin corupție și șantaj, în toate sferele puterii. Da, dar acest lucru nu-l mai spune doar presa, ci el este incriminat, tot din interior, de însuși șeful Poliției Române, care, într-un gest de curaj și onoare, își prezintă demisia, nedorind să-și lege numele de această conjurație a tăcerii.

Ceea ce spune generalul motivându-și acțiunea nu privește, așadar, fenomene „inerente”, cum le place unora să le numească pentru a le diminua gravitatea: creșterea fără precedent a criminalității, lacunele legislative, acționând ca o frână în combaterea acestui flagel, lipsa de coordonare între diferitele instituții ale statului ce poartă răspunderea siguranței cetățeanului și a legalității. El pune degetul pe rană, incriminând însuși **sistemul** care a făcut posibilă o asemenea cădere în haosul fărădelegii, care n-are nimic comun nici cu libertatea, nici cu separarea puterilor în stat și nici pe departe cu democrația. Pentru că, indiferent cum vor fi răstălmăcite declarațiile șefului Poliției, cum vor fi ele utilizate în scopuri politice, generalul spune **ADEVĂRUL**.

Adevăr grăiește dl Pitulescu când atrage atenția că țara românească a devenit un rai al Dragodanilor, Spoitorilor, Boierilor, Caritașilor, al gangsterilor notorii și proxeneților de lux, care reușesc să dea peste cap toate articolele Codului Penal, atâtea câte sunt și cum sunt, impunându-și **propria lege**. Astfel, în vreme ce Justiția se arată necruțătoare cu amărâtul de cetățean de rând (un puști din Craiova a stat vreun an prin beciurile poliției pentru că a furat șase brichete dintr-un chioșc, iar alți doi minori au fost arestați pentru că au sustras 200 de fire de ceapă), cei ce au jefuit cu miliardele au păgubit sute de mii de oameni sau au lovit cu sabia sunt eliberați pentru a fi cercetați în libertate, ba pentru că au hemoroizi sau stări de vomă, ba pentru că suferă de... claustrofobie. A devenit un fel de joc de societate prinderea bandiților pentru a fi eliberați. Unii spun că jocul își are, totuși, regulile lui: cei ce întocmesc dosarele de urmărire penală ar lăsa cu bună știință porțițe de atac pentru prietenii lor procurori și avocați sau, chiar dacă le închid, le șoptesc unde au pus cheia pentru ca aceștia să nu se obosească cu căutatul prin lege.

Firește, dl general n-a spus o vorbă la memorabila conferință de presă de ieri despre hoții neprinși, care, cum spune și înțelepciunea populară, sunt negustori cinstiți, de care Poliția sau Procuratura nu prea îndrăznesc să se apropie. Cei ce printr-un miracol, posibil numai într-un asemenea sistem, au reușit să pună mâna, în numai câțiva ani, pe jumătate din țară și cărora, în curând, le vom cere voie să trecem pe strada lor, să urcăm în trenurile lor, să zburăm cu avioanele lor și să privim cerul din orașul lor. Poate că generalul o va fi spus în raportul încă